

Ať žijí štěňata!

Kdo rozveselí Sisinku?

 C PRESS

Susan Hughesová

Ať žijí štěňata: Kdo rozveselí Sisinku?

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Susan Hughesová

Ať žijí štěňata: Kdo rozveselí Sisinku? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Ať žijí štěňata!

Kdo rozveselí Sisinku?

Susan Hughesová

Ilustrovala

Leanne Fransonová

 P R E S S

*Pro moji milou kamarádku
Jan Kosickovou
a její sladká štěňata Coco a Murphyho.*

THE PUPPY COLLECTION: NUTMEG ALL ALONE.

Text copyright © 2016 by Susan Hughes.

Illustrations copyright © 2016 by Scholastic Canada Ltd.

All rights reserved.

Translation © Jana Vlčková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-264-3752-9

ISBN e-knihy 978-80-264-4018-5 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4019-2 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4017-8 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

První kapitola

Katka byla obklopena štěňaty. Přímo pod nohama se jí batolilo mládě baseta. V náruči chovala rozto-milého pudlíka a legračního bloodhouna. Na klíně se jí choulila hned tři štěňata: samojed, irský vlkodav a australský ovčák.

Další malí pejskové skotačili opodál.

„Katko? Katko?“ dotíral na ni Otův hlas.

Zazvonil školní zvonek, ale Katka se nepohnula. Seděla se zavřenýma očima na školním dvoře a zády se opírala o strom. Na hlavě měla kapuci a na ruku palčáky. Děti z její smíšené třídy čtvrťáků a páťáků se řadily u vchodu. Katčina kamarádka Gábina už stála v řadě, ale Katka ne. Byla doma na obědě a vrátila se dřív. Ale místo aby si hrála se spolužáky, uvelebila se pod stromem a na několik minut se zasnila. Ani Ota se nehrnul do školy. Některé spolužačky kvůli němu Katku škádlily. Posmívaly se, že se Otovi líbí, ale říkaly to jenom proto, že měl v její přítomnosti svázaný jazyk. Ota si hrál se svým kamarádem Matějem, ale pak si všiml, že Katka po zazvonění nevstala, a dokonce ani neotevřela oči.

„Hej, Oto!“ zavolal na něho Matěj z druhé strany hřiště. Vyhazoval do vzduchu baseballový míček a zase ho chytal. „Jdeš už?“

„Katko?“ naléhal Ota. „Jsi v pořádku?“

Dívka se usmála, aniž otevřela oči. Stále snila o štěňatech.

„Katko?“ opakoval Ota. „Není ti nic?“

Co by mi bylo? Samozřejmě že jsem v pořádku. Vlastně více než to! Rodiče se konečně vzdali a dovolili jí, aby si pořídila štěně. Nyní zbývá vyřešit jediný problém: vybrat si plemeno. Ale které má zvolit? Všichni ti malí pejskové jsou tak sladcí.

„Katko! Katko!“

Dívka si povzdechla. Nechtěla přestat se sněním. Ve skutečném životě mít štěně nesměla. Rodiče tvrdili, že nemají čas se o pejska starat, ačkoliv Katka přísahala, že všechno zařídí a nebudou s ním mít sebemenší práci.

Otevřela oči a vzápětí zrudla. Stál před ní Ota a sledoval ji se znepokojeným výrazem na tváři. „Není ti... Jsi v pořádku, Katko?“ zeptal se rozpačitě.

„Samozřejmě že jsem,“ odpověděla rázně a vyskočila ze země. „Jenom jsem odpočívala.“

O svém denním snění o štěňatech mu vyprávět nemohla. Dokonce mu nemohla říct ani o sbírce obrázků štěňat, což je sešit, který si vede se svými kamarádkami Májou a Gábinou. Všechna tři děvčata se domnívala, že štěňata jsou to nejlepší na světě, ale sama žádné neměla. A tak dívky sbíraly fotografie svých oblíbených pejsánků anebo si jejich obrázky kreslily a přidávaly k nim i popis. Vše si pak vylepovaly do sešitu. Založily tím svéráznou sbírku, která jim pomáhala zapamatovat si všechna opravdová štěňata, s nimiž se setkaly.

Ota byl Katčín kamarád, ale kdyby mu vyprávěla o snění za bílého dne anebo o své sbírce štěňat, možná by to vyzvonil ostatním dětem a ty by se mohly jí, Máje a Gábině smát.

Zrovna v tu chvíli Katka uviděla Máju, jak pospíchá na školní dvůr. Letos spolu nechodily do jedné třídy, ale obvykle společně obědvaly. Ale dnes šla Mája v poledne k zubaři. Tatínek ji právě přivezl na odpolední vyučování.

Školní zvonek se ozval podruhé.

„Poslední zvonění, Oto!“ křikl Matěj. „Hni sebou! Přece kvůli své holce nepřijdeš pozdě!“

Ota zrudl.

„Nic mi není,“ domlouvala mu Katka. „Běž už! Vážně.“ Upadala do rozpaků.

Ota dál zůstával na místě, ani se nepohnul.

„Uvidíme se ve třídě,“ slíbila mu Katka.

„Kačko,“ vzpamatoval se Ota. „Chtěl jsem říct Katko.“ Zavrtěl hlavou. „Vlastně jsem chtěl